

Katherine Applegate

Nina

nem mondja el

szívzűrök
sorozat

Katherine Applegate

NINA NEM MONDJA EL

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2007

Írta: Katherine Applegate
Eredeti címe: Nina won't tell
Eredeti kiadás: Macmillan Children's Books, London, UK
Copyright © 1994 by Daniel Weiss Associates Inc. and
Katherine Applegate

Fordította: Szűr-Szabó Katalin
A borítót tervezte: Helga Petra

ISBN 978 963 9708 94 5

Tizennégy éves kortól ajánljuk

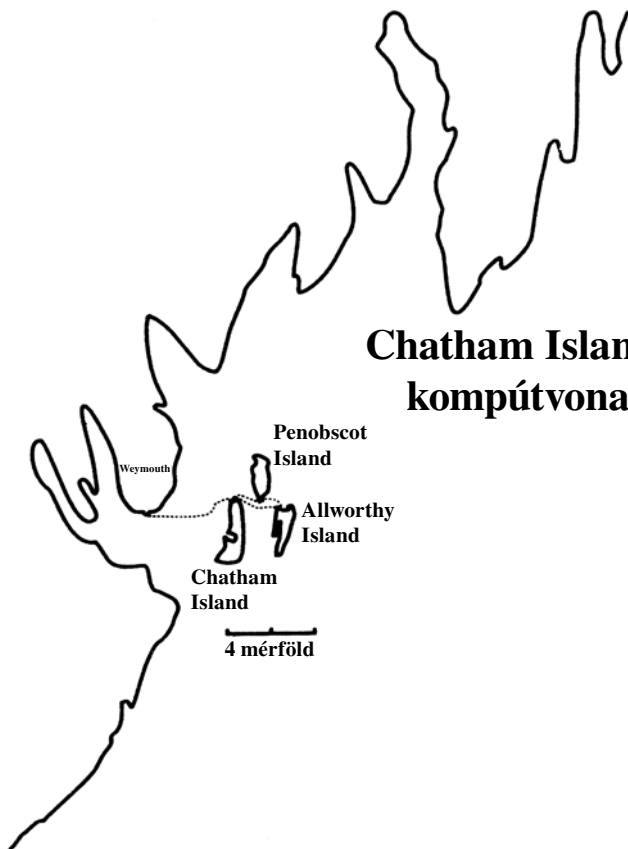
© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2007-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Michaelnek

Chatham Island-i kompútvonál

Zoey Passmore

Vájon kit tartok szexinek? Hát ez könnyű kérdés. Nyilvánvalóan Lucast. Majdnem lefeküdtem vele, ez tehát elég válasz a kérdésre.

Meglehetősen szokatlan körülmények között történt. Az apja ki akarta dobni otthonról, és Texasba akarta küldeni, ami – ha a földrajz nem is a legerősebb oldalunk – elég messze esik Maine-től. Egyébként már azon a ponton voltunk, amikor az ember azt gondolja: Ó, hát tényleg megteszem? De akkor megjelent Claire, és mindent elmagyarázott Lucas apjának, és a pillanat elmúlt.

Hálás vagyok Claire-nek az időzítésért. Kimondottan hálás. Legalábbis azt hiszem.

Viszont abban elég biztos vagyok, hogy Lucas nem.

Ha azonban őszinte vagyok, akkor azt kell mondanom, hogy igen, szerintem Lucas szexi. Nagyon szexi. Persze Jason Priestley is az, mégsem fekszem le vele a közeljövőben.

Claire Geiger

Hm. Összetettebb kérdés, mint gondolnánk. Sok pasi van, aki kifejezetten jóképű, de akit mégsem találok szexinek. Elsőre Marky Mark jut az eszembe (Mark Wahlberg színész – a ford.). Vagy Jason Priestley. Úgy értem, elég helyesek, de hogy szexik lennének? Az is igaz, hogy ugyanakkor vannak olyanok, mint Christian Slater, aki nem éppen egy szépfiú, de elég szexis.

Ideális esetben a pasi egyszerre jóképű és szexis. Lucas is ilyen. Régen a barátom volt, Benjamin is ilyen. Nem is régen még ő is a barátom volt. Jake? Nos, Jake más. Nem olyan helyes, mint Benjamin, nem olyan lehangolóan szexi, mint Lucas.

Mégis valami megmagyarázhatatlan módon vonzódok hozzá. Talán azért, mert úgy döntött, hogy lapátra tesz. Talán azért, mert hátat fordított nekem. Talán szeretem a kihívást. Lehet, hogy ezt találok szexinek.

Aisha Gray

Sokat emlegetik a kémiai egyezést. Hogy létezik valami automatikus, kontrollálhatatlan vonzerő: két ember között szerepet játszanak a feromonok és a hormonok. Sőzük az egészet a „monok”-ra. De szerintem ez túl egyszerű magyarázat. Mentség azoknak, akik nem akarnak felelősséget vállalni az érzéseikért.

Személy szerint nekem az a véleményem, hogy az szexi, akivel közös az érdeklődési körünk, és aki tisztelettel bánik velünk. Legyen okos, jó legyen a humorérzéke, és legyen nagyra törő.

Es mindez igaz Christopherre. Ezért volt józan és indokolt döntés, hogy bár eleinte nem akartam, aztán mégis randizni kezdtem vele. Tudtam, hogy tisztelettel bánik majd velem, hogy jó a humorérzéke, és elég okos és becsuágyó. Már csak azt kellett kiderítenem, hogy egyforma-e az érdeklődési körünk.

És amikor a kompon hazafelé tartottunk az első randinkról, felfedeztük, hogy van egy közös témánk: a csókolódzás. Ezt aztán addig üztük, míg a többi utas el nem takarta a gyerekei szemét. Biztos zavarba jöttem volna, ha nem tudom, hogy az egészért nyugodtan okolhatom a „monok”-at.

Nina Geiger

Hogly ki szexi? Mindjárt megmondom. A seinfeld-i George. Ó, igen, az a köpcös, hátyas, kopasz pasi. Ó, igen! Szeretném, ha a plakátja a szobám falát díszítené, és nem lenne rajta más, csak egy alsónadrág meg egy mosoly. Hé, hé, bébi!!!

Na jó, nem mondtam komolyan. Szerintem az a pasi nem szexi. Viszont Paul Shaffertől tisztára beindulok.

Hé, ez is vicc volt!

Kíváncsiak vagytok az igazságra? Na, szóval az a helyzet, hogly én nem így gondolkodom. Nem nézem, hogly egy pasi szexi-e.

Na, de lányok...

Bocsi. Oké, akkor most megmondom a tutit. Őszintén, igazán őszintén nekem Benjamin tetszik. Egyszer randiztunk eddig. Legalábbis azt hiszem, randi volt. Ő persze azt hitte, hogly arra az estére a sofőrje vaglyok. Meglep, hogly a végén nem adott borravalót.

Gondolom, ez azt jelenti, hogly ő sem tart szexinek. Ami részemről oké. Nem érdekel az illesmi, nem mintha prűd volnék vagly illesmi, de amit Benjamin iránt érzek, inkább lelki. Egészen máshogly gondolok rá, nem is tudom, szóval mintha eglyütt volnánk, tudod... na jó, nem világos a magyarázat, tudom. Sebaj. Jöhet a következő kérdés.

Első fejezet

Felharsant a füttyszó, és elnyomott minden más hangot. A komp erőlködött, remegett, és vidámabb kékeszöldre kavarta a sötét vizet. Elhátrált a mólótól, aztán esetlenül elfordult a már lemenőben levő naptól, és a hideg, olajos torkolaton túl a sziget felé fordította tömpe orrát.

Nina Geiger elővette táskájából a piros-fehér Lucky Strike-os dobozt, kihúzott egy szálat, és a szája sarkába biggyesztette. Mélyen beszívta a levegőt, és elégedetten fújta ki.

A mögötte levő padon ülő fiatalember a vállá fölött előrehajolt.

– Kérsz tüzet? – A kezében sárga műanyag öngyújtót szorongatott.

– Kösz, de nem dohányzom – préselte ki a szavakat Nina a cigaretta mellett, aztán a mellette ülő nyúlánk szőkéhez fordult, és megjártszott felháborodással jelentette ki: – Ez a pasi meg akar ölni!

Zoey nem nézett fel a könyvéből. Nina előrehajolt, és Zoey mellett Aishára nézett.

– Zoey-nak mi baja?

– Tanul – felelte Aisha egy vállrándítás kíséretében. Lehunyta a szemét, a fejét hátradöntötte, hogy élvezze az arcát fújó hús szellőt. Fekete fürtjei úgy repkedtek és ugráltak, mintha elevenek volnának.

– Szükségtelen tanulnia – mondta Nina Aishának.

– De muszáj – motyogta Zoey.

– Nekem kell tanulnom – heveskedett Nina. – Algebrát. Még csak három hete járunk suliba, és máris négyhétnyi lemaradásom van.

– Ki tanítja az algebrát? – kérdezte Aisha, és résnyire nyitotta az egyik szemét.

– Miss Lehr.

– Miss Lehr óráira nem kell tanulni – jelentette ki Aisha.

– Neked talán nem kell algebrát tanulnod, de nyugodt lehetsz, hogy nekem igen – felelte Nina. – Az algebránál nincs mellébeszélés. A történelemnél lehet halandzsázni, az angol a maximális vaker tárgy, de a matek nem, az vagy így van vagy úgy.

– Aishának igaza van – mondta Zoey, de továbbra sem vette le a szemét az ölében fekvő könyvről. – Engem tavaly tanított. Négyes fölé a legrosszabb jegy, amit kaphatsz tőle.

– Majd én bebizonyítom az ellenkezőjét – mondta Nina.

Zoey végre felnézett, és kék szeme derűs pillantással szegeződött a barátnőjére.

– Nem figyelsz, Nina. Miss Lehrnek rögeszméje az önbecsülés. Minden csakis arról szól. Részt vett valami szemináriumon, ahol arra tanították, hogy a diákoknak szükségük van az önbecsülésre, de hogy tehetnél rá szert, ha meghúznak algebrából? Ezért aztán mindenkinek jó jegyet ad.

– Nem lehet!

Aisha úgy emelte fel a kezét, mintha esküdne.

– Úgy éljek!

Nina felkacagott. – Azt mondod, hogy szűrjék el minden dolgotat...

– És négyes fölé kapsz – vágta rá Zoey. – Ha csillagos ötöst akarsz, ahhoz egy kicsit meg kell erőltetned magad.

Nina elgondolkodott.

– Várjunk csak. És mi lesz, ha azt mondom Miss Lehrnek, hogy ha nem kapok ötöst, romokban hever az önbecsülésem?

Zoey és Aisha összenéztek.

– A fenébe is – morogta Aisha.

– Erre nem gondoltam – ismerte el Zoey.

A komp most már teljes sebességgel kavarta a vizet, és középiskolásokkal, szatyrokkal megrakott, hazatartó bevásárlókkal és összehajtott újságjaik fölé hajló korai ingázókkal megrakva az öblön át a sziget felé tartott. Chatham Islandre huszonöt perc volt a menetidő.

Nina látta, amikor a nővére, Claire feljött az alsó fedélzetről. A lépcsőnyílásban először hosszú, fényes fekete haja tűnt fel, aztán lépésenként rajzolódott ki az alakja, ami a weymouth-i diákok felénél izgatott remegést váltott ki. Na jó, a pasik háromnegyedénél, helyesbített magában Nina.

Claire Ninára nézett, aztán elkapta a tekintetét, és bizonytalanul körülnézett a fedélzeten, hogy hova üljön. Ninába egy pillanatra belehasított az együttérzés, de aztán kitörölte magából. Claire tudott magára vigyázni.

Jake McRoyan az előfedélzet korlátjának dőlt, az arca elgondolkodó és zárkózott volt, futballtól széles válla meggörnyedt. Zoey testvére, Benjamin hátul ült, rajta volt a fejhallgató, és Ray Ban napszemüvegén át vakon tekintett a világba, miközben egy Snickers csokoládét majszolt.

Szegény Claire, gondolta különösebb szánalom nélkül Nina. Megpróbál egy biztonságos, semleges helyet keresni a húga és a volt barátai között.

Zoey oldalba bökte Ninát. Ő is észrevette Claire-t.

– Ugyan már – mondta. – Nem halsz bele, ha kedves vagy a nővéredhez.

Nina grimaszt vágott. Zoey reménytelenül jószívű lány, gondolta. De Zoey a kedves, figyelmes, rendes Benjamin mellett nőtt fel, mint az egyetlen testvére, míg Nina a Tökéletes Claire, a Hókirálynő kíméletlen zsarnokságát szenvedte el. Aki a Korai Szupermell Bajnoka. Claire, a Makeszmentes. Claire, a Tökéletes Ízlésű, aki sosem vett fel olyan holmit a suliba, amitől egy rakás ember undorral fordult volna el. Claire, aki

biztos eladta a lelkét az ördögnek, mert amennyire Nina meg tudta állapítani, nem rendelkezett ezzel az árucikkkel...

– Gyerünk, Nina – nógatta Zoey azon a dorgáló hangon, amit Nina annyira utált.

Nina Zoey-ra mordult, aztán odakiáltott.

– Hé, Claire!

Claire szokása szerint kimérten, és kissé szkeptikusan jött oda. – Igen?

– Van kedved csatlakozni hozzánk? – kérdezte Nina, és az ujjával húzta szét boldog mosolyra a száját.

Claire égnek emelte a tekintetét.

– Hát ide jutottam! Szánakoztok rajtam.

– Á, dehogy – mondta sietve Zoey.

– Dehogynem – vágta oda Nina. – Még senki sem látott sájnálatra méltónak, elveszettnek és fiútlannak.

Claire leült Nina mellé. – És persze élvezitek – jegyezte meg szárazon.

– Szó sincs róla – mondta komolyan Zoey.

Aisha egy úgy-ahogy mozdulatot tett a kezével.

– Nyugodtan fogadhatsz rá, hogy élvezzük – mondta Nina. – Én legalábbis élvezem.

– Hogy vagytok most Jake-kel? – kérdezte Zoey. – Úgy értem, tulajdonképpen azóta az éjszaka óta nem beszéltünk.

Claire vállat vont, a tekintete szokatlanul szomorú volt. – Mindent elmondtam neki. Azt felelte, hogy tünjek onnét.

Aisha és Zoey várakozásteljesen néztek rá.

– Ennyi – tette hozzá Claire.

– Hát te aztán remek mesélő vagy – jegyezte meg Nina. – Valósággal életre keltetted a pillanatot.

– A szobájához mentem. Aludt, ezért hangosabban kopogtattam. Végül felébredt, én meg elmondtam az igazat – sorolta egyszerűen Claire. – Azt mondtam: „Figyelj, Jake, tudod, az

elmúlt két évben Lucast okoltad, hogy fának vezette a kocsit a balesetben, amiben a bátyád meghalt? Nahát, tudod, mi az ábra? Most már mindenre emlékszem, és kiderült, hogy én vezettem! Én mentem neki a fának. Meglepetés!” – Megcsóválta a fejét. Könnyed hangvétele keserű lett. – Azt válaszolta, hogy többé nem akar beszélni velem. Így már elég életszerű a pillanat?

Nina lesütötte a szemét.

– Sajnálom.

– Én is – felelte Claire élesen. – Sajnálom, ami két éve történt, sajnálom, hogy nem emlékeztem, sajnálom, hogy Lucas szenvedett. Egyébként hol van? Még előtte is megalázkodhatnék egy kicsit.

– A nevelőtisztjénél. Még járnia kell hozzá, amíg a jogi helyzetet el nem rendezitek – világosította fel Zoey.

– Remek – jegyezte meg Claire. – Még egy dolog, amit sajnálhatok.

– Nos – mondta Nina, mert nem jutott jobb az eszébe.

– Tudod, mi azért még mindig a barátaid vagyunk – nyúlt át Zoey Nina előtt, hogy Claire karjára tegye a kezét.

– Komolyan – erősítette meg Aisha is. – Ami két éve történt, már a múlté. És csak azért, mert egy héttel tovább tartott, míg eldöntötted, hogy helyesen cselekedj, ettől még nem fordulunk ellened. Nem arról van szó, mintha valaha is Jeanne d’Arc-nak tekintettünk volna.

– Tudjuk, milyen nehéz volt – tette hozzá Zoey. – És tudom, hogy Lucas klasszul áll hozzá.

Nina legnagyobb meglepetésére a nővérén őszinte meghatottság látszott. Claire némán bólintott, és félrenézett. Nina egy percig attól félt, hogy elsírja magát. Megrendítő eshetőség volt.

– Na jó, akkor minden megbocsátva, minden elfelejtve – mondta vígan Nina. – Akkor nem maradt más, mint egy nagy ölelkezés.

Claire kétkedő pillantást vetett Ninára.

– Akkor hát mind barátok vagyunk, igaz? – csillant fel reménykedően Zoey szeme. – Úgy értem, szigeti szolidaritás meg ilyesmi.

– Örülök, hogy nem utáltok, gyerekek – ismerte el Claire.

– Sosem gyűlöltelek – mondta Aisha. – Mire rájöttem, mi folyik, már le is csengett.

– Én továbbra sem bírlak, Claire – tette hozzá segítőkészen Nina.

Claire arcán megjelent ritka, fagyos mosolyainak egyike.

– Testvérek vagyunk, Nina. Senki sem várja, hogy kijöjjünk egymással. Bár apa valószínűleg ezt kívánja tőlünk, legalábbis egy darabig.

– Hogy érted? – kérdezte Nina. – Jobban ismer minket annál.

– Tudom. Csak addig, míg Elizabeth néni és Mark bácsi itt lesznek.

Nina érezte, hogy megdobban a szíve. A szájából kihullott a meggyújtatlan cigaretta, és végiggurult a szürkére festett acélfedélzeten.

– Miről beszélsz? – fakadt ki.

– Apa nem említette? Őszi természetjáráson vesznek részt Vermontban és New Hampshire-ben, aztán idejönnek hozzánk egy hétre. Mi bajod, fuldokolsz?

Nina rájött, hogy keze a gallérját markolássza. Kényszerítette magát, hogy meglazítsa a szorítását.

– Felveszem a cigit – mondta halkán. Lehajolt, hogy felvesse a leejtett szálát, de remegett a keze. Mély lélegzetet vett, és visszaült.

– Jól vagy? – kérdezte Claire.

– Remekül – felelte erőltetett vidámsággal Nina. – Remekül.

– Nos – mosolygott Nina apja Claire-re az elegánsan megterített vacsoraasztal másik végéből. – Hogy lehet, hogy mostanában nem fordul meg nálunk vacsoravendégként Benjamin?

Nina gúnyosan felvihogott, és lesütötte szemét a tányérjára. Claire gyilkos pillantást vetett rá.

– Benjaminsal úgymond különváltak az útjaink – felelte.

– Gondolom, én tudom meg utoljára – mosolygott bánatosan Mr. Geiger, aztán elkomolyodott. – De nem... a miatt a dolog miatt, ugye?

A dolog miatt, gondolta végig Nina. Így nevezik ettől fogva az autóbalesetet, és Wade McRoyan halálát, Claire emlékezetkiesését, Lucas téves bebörtönzését, és Mr. Geiger próbálkozását, hogy eltitkolja az igazságot. *A dolog*. Velős.

– Nem, apám – vett egy kanál levest a szájába Claire. – Csak úgy... megesett.

– Hát igen – szólalt meg Nina. – Úgy tűnik, Benjamin folyamatosan részeg volt az elmúlt két évben, de most hirtelen kijózanodott, rájött, hogy Claire-rel járt egész idő alatt, és rögtön szakított is vele.

– Kár – mondta Mr. Geiger, és csak egy szórakozott pillantást vetett Ninára. – Mindig is kedveltem Bent. Csodálom azért, ahogy megbirkózik a világtalanságával. Soha nem panaszkodik, nem merül önsajnálatba. Többnyire el is felejtí az ember, hogy nem lát.

– Tudom, apám – szakította félbe türelmetlenül Claire. – Mindig is ilyen fiút szerettél volna.

– Csak azt mondom, hogy fantasztikus fiatalember – erősödött Mr. Geiger.

– És Jake McRoyanról mi a véleményed? – ragadta meg Nina a lehetőséget. Claire olyan pillantást vetett rá, amitől a forró láva is jéggé dermedt volna.

– Rendes gyerek – vont vállat Mr. Geiger. – Úgy hallom, kerüli a bajt. Az apja józan üzletember, kiválóan vezeti a kikötőt. Miért, vele jársz?

– Én nem – felelte Nina.

– Nina még csak tizenhat – mondta édeskésen Claire. – Nem igazán érdeklik a pasik, bár az iskolában minden második alsós már jár valakivel.

A szűrős megjegyzés célba talált, de Nina megpróbálta nevetéssel elütni.

Janelle, a házvezető nő jött be, leszedte a levesestányérokat, és feltálalta a tőkehalat burgonyával.

– Claire mesélte, hogy Elizabeth néni esetleg látogatóba jön – szólalt meg hirtelen Nina, és igyekezett úrrá lenni a hangja remegésén.

Az apja rágás közben bólintott. – Még nem tudják biztosan, de nagyon úgy fest. Jut eszembe... Janelle!

– Igen? – torpant meg az asszony az ajtóban.

– Szellőztesse ki a két vendégszobát, és minden eshetőségre számítva készítse elő a hét végére.

– Ehem – felelte Janelle. Nina senki mást nem ismert, akinek a szájából rajta kívül a régi maine-i válasz hangzott volna el.

– Mindkettőt? – kérdezte Claire.

Mr. Geiger zavartnak tűnt.

– Az emberek, amikor megöregszenek, néha úgy találják, hogy jobb külön hálószobában aludni. Ha jönnek, használják a fürdőszobámat, bár Isten mentsen tőle, és hagyjátok meg nekik a másik fürdőszobát.

– Add Elizabeth néninek a homlokzati hálót – javasolta Nina. – Tudod, ahonnan látni a világítótornyot meg a többi.

Mr. Geiger a fejét csóválta.

– A testvérem korán kelő, és a hátsó hálószoba kap reggeli napot. Egyébként is, ha nem adom Mark bácsikátoknak a jobbik

szobát, még azt hiszi, a kárára döntöttem így. A fejébe vette, hogy nem kedvelem. Azért rendezkedett be védekező magatartásra, mert mindig több pénzt kerestem nála.

– És akkor? – Nina nem tágított. – Kit izgat, mit gondol? Különbösen is jobban szeretem Elizabeth nénit. Neki járna a jobb szoba. Végére is ő a vérrokon.

– Kit érdekel, melyik szobában laknak? – ráncolta össze bosszúsan a homlokát Claire. – Neked mit számít?

– Csak igyekszem pártatlan lenni – jegyezte meg morcosan Nina. Befejezte a vacsoráját, és eltolta a tányért. – Kihagyom a desszertet. Iszonyú sok a házi feladatom.

Nina távozott az ebédlőből, és felkapaszkodott a lépcsőn az első emeletre. A hátsó hálószoba tőle balra volt. Nina benyitott, aztán bekukkantott. Szépen berendezett szoba volt, de vendéghálo lévén sterilnek tűnt; semmi személyes tárgy vagy egyéb jel nem utalt arra, hogy lakik itt valaki.

Becsukta az ajtót, és lassan, körültekintően lemérte a távolságot az ajtótól indulva, a nyitott lépcsőfeljáratot megkerülve végig a folyosón a saját szobája ajtajáig. Tizenhat, legrosszabb esetben tizenhét lépés.

Aztán átment a másik vendégszobához, és benézett. Kétség sem fért hozzá, hogy ez a szebb szoba, a két hatalmas ablakból a sziget legészakibb csúcsára és a sziklás szigetecskén épült világítótoronyra nyílt kilátás.

Megfordult, és lemérte, mekkora a távolság az ajtajáig. Egyenes vonalban pontosan nyolc lépés.

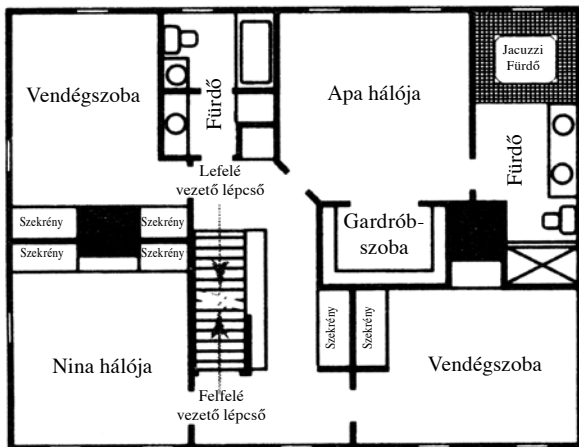
Hát ez a különbség, gondolta: tizenhét lépés, miközben el kell haladnia az apja hálója előtt, meg kell kerülnie a lépcsőt, és Elizabeth néni feltételezett hálója előtt is el kell mennie. Ha viszont Mark bácsi az elülső szobát kapja, akkor csak nyolc lépés, szép egyenes vonalban, és senki előtt sem kell elhaladnia.

Nina bebújt a szobájába, és az ajtógombra meredt. Régimódi gomb volt, amit átlátszó üvegből készítettek, alatta kulcslyukkal, amit a ház kétszáz éves múltja során számtalanszor átfestettek. De Nina még sosem látta a kulcsot. Nagy valószínűséggel egy évszázada vesztetett nyoma.

Becsukta az ajtót. Mark bácsi nem jön ide. Az apja szerint csak felmerült az eshetőség, hogy útba ejtik őket. Remek, akkor hát a pozitív kifejletre koncentrálni: Mark bácsi nem jön. Elizabeth néniel majd telefonálnak, és bejelentik, hogy nem jött össze. Így lesz. Így kell lennie.

Nina háza

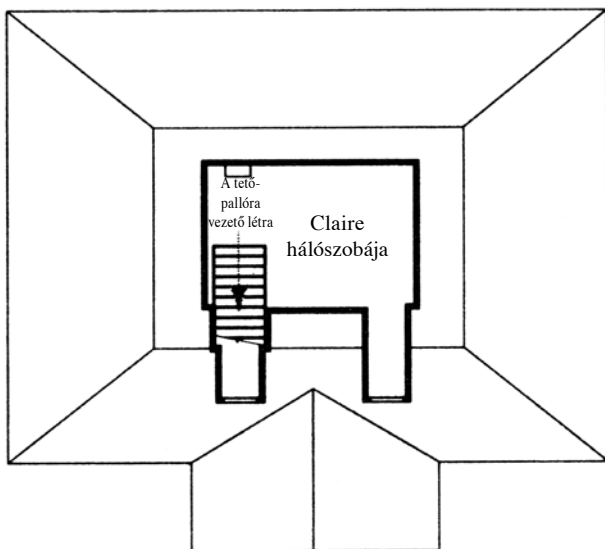
Első emelet

Balkon

Második emelet

Második fejezet

Claire vacsora után elment otthonról. Volt ugyan leckéje, de túlságosan lefoglalta más, hogy arra tudjon összpontosítani.

A „más” valójában csak egy volt: Jake.

Végigsétált a Lighthouse Roadon, és élvezte a kellemes szelket, ami az északi part egymásra dobált szikláira söpörte ki a hullámokat, amelyek hangosan, finom vízpermetet szórva öntötték el a köveket. A világítótorony ütemesen végigpásztázó fénye a permetfelhőt ezüstösen világította meg, mielőtt továbbkúszott volna a sötétségben.

Claire-ben csalódást keltett az időjárás. New England felett mintha megrekedt volna a hatalmas, nagynyomású front, és ameddig a szem ellátott, tiszta volt az ég. Claire szerette az időjárási ingadozásokat, kivált azokat a szélsőségeket, amik Maine-ben ősszel és télen adódtak. De nemsokára biztosan megjönnek a viharok, gondolta.

A Lighthouse Road kanyarulatait követve délnek tartott, elhaladt a sziget egyetlen kis benzinkútja mellett, maga mögött hagyta az apró vasáru-kereskedést, a kereskedelmi kikötőt és a jól megvilágított, üres kompikötőt.

Még nem döntötte el, merre megy. Élt benne egy tétova remény, hogy összefut Jake-vel, és ha már „véletlenül”, fesztelesen összefutottak, ráveszi valahogy, hogy beszélgessenek. Ez lenne a feltétlen szükséges első lépés.

Észrevette, hogy Zoey és Aisha kint ülnek Passmore-ék vendéglőjének a teraszán: üdítőt ittak, és unatkozó képet vágtak.

Claire megtorpant. Igaz, hogy aznap reggel pusztit váltottak, és kibékültek, de ahol Zoey felbukkan, gondolta, onnan Lucas sem lehet messze, és arra még nem volt felkészülve, hogy könnyedén elcsevegjen Lucas Cabrallal.

Claire diszkrétén átvágott az Exchange Streeten, a cukorkát és emléktárgyakat árusító üzletek utcáján, amely nyaranta a turistákat szolgálta ki. Sokan már bezártak télre, kirakataikat bedeszkázták, ajtóikat rács védte, az emeleti ablakok sötéten ásítottak.

Több háztömbnyi vargabetűt kell tennie, ha nem akarja feltűnően kikerülni Zoey-t és Aishát, feltéve, ahogy e percben ismerte el magában, az úti célja Jake háza.

Tényleg ez volna a célja? És mit tegyen: kopogjon be, és tegyen úgy, mintha mi sem történt volna? Mit mondjon? Hogy megbánta?

A kerülőút átvezetett a városon, és Claire végül a Dock Streetnél jutott ki, ami megkerülte a városi strandot, ezt a nyugalmas, keveset használt homokos partszakaszt a porrá őrlött kagylókkal és a partra sodort hínárral. A kikötőben vitorlások horgonyoztak, mint kísértetek a sötétben. A keresztúthoz ért, és egy pillanatilag nem tudott dönteni. Mehet tovább Jake háza felé, vagy jobbra fordulhat, hogy kimenjen a hullámtörőhöz.

Meghallotta a fiú lépteit a homokon, majd a kavicson, mielőtt kigondolhatta volna, mit is mondjon. Megfordult, és akkor pillantotta meg, amikor felemelte a tekintetét, és meglátta. Jake egy vászontáskát vitt a vállán, a kezében pedig egy doboz Budweiser volt.

– Á – csak ennyit mondott.

– Szia, Jake! – köszönt Claire.

Úgy tűnt, mintha Jake összeszedné a bátorságát, hogy keményen odamondogasson neki, de az erőfeszítés nem vezetett eredményre.

– Hát... szia, Claire! – viszonzta.

– Jake – kezdte Claire. – Talán beszélgetnünk kellene.
– Ennél közhelyszerűbbet nem is mondhatott volna, de nem tudta, hogy fogalmazza meg másként.

– Neked talán igen. Én sört akarok inni.

– Sört kortyolgatva akarsz végigmenni az úton? – kérdezte Claire, pedig igyekezett, hogy ne úgy beszéljen, mint Jake anyja.

– Jobb, mint sört iszogatva vezetni, ahogy ezt neked is tudnod kell, Claire. – Kurtán felnevetett a saját viccén. – Ami azt illeti, leülök a hullámtörőre, és ott iszom meg.

Claire egy pillantást vetett a hullámtörő hosszú betontömbjére. A hullámok, amik az északi partot ostromolták, még erőteljesebben csapódtak a gátnak. Nem lett volna veszélyes Jake-re nézve, ha józan.

– Mit szólnál, ha veled tartanék? – próbálkozott Claire. – És nem is kell beszélgetnünk...

– Hát, nem is tudom, Claire – vont a gúnyosan a szemöldökét Jake. – És ha véletlenül belöpsz a vízbe? Az apám nagyon kiborulna. Senki sem maradna, aki továbbviszi a nemes McRoyan nevet.

Claire lehajtotta a fejét.

– Gondolom, ezt érdemeltem.

– Nem, inkább azt, hogy pár évet lehúzz a javító-nevelőben – vágta rá hidegen Jake. – De Lucas ezt kapta. Wade pedig meghalt... – A hangja kicsit megremegett, de úrrá tudott rajta lenni, és kétszer olyan csípősen folytatta. – Lucas börtönbe került. És Claire, aki valójában a kocsit vezette, gond és baj nélkül sétált el a helyszínről. Egy kicsit talán beverte a fejét, de csak annyira, hogy azt mondhassa, elvesztette az emlékezetét. Szerencsés Claire!

Elfurakodott mellette, és a hullámtörőhöz vezető kis bekötőútra lépett.

– Jake! – kiáltott utána a lány.

Jake látszólag megfedkezve róla gyalogolt tovább.

– Jake! – kiáltotta hangosabban. – Hát nem tudod, mennyire fontos vagy nekem?

A fiú megállt, és lehorgasztotta a fejét, mintha a gondolataiba merülne. Claire visszafojtotta a lélegzetét. Aztán Jake felhajtotta a sörét, megcélozta és a szemetes felé dobta az üres dobozt, aztán elővett egy újat a zsákjából, és kinyitotta.

– Nagy a hullámverés, Jake – figyelmeztette Claire. – Hadd jöjjenek veled!

– Elleffess, Claire! – kiáltotta Jake, és továbbment. Claire utánanézett. A fiú még mindig magabiztosan lépkedett. Még nem rúgott be. De a zsákja méretéből ítélve tudta, hogy előbb-utóbb így lesz. És még a Jake-hez hasonló erős és ügyes úszók is halálra zúzzák magukat, ha a tenger ellenállhatatlan ereje és a mozdíthatatlan hullámtörő közé kerülnek.

Nem is szólva arról, ha mindez akkor következik be, amikor részegek.

Megvárta, míg Jake eléri a hullámtörő végét, és lezöttyen a nedves betonra: sötét, görnyedt figura, akinek körvonalait csak a város halvány fénye, és a szaggatottan felragyogó zöld jelzőlámpa rajzolták körül.

Elindult felé a hullámtörő mentén, és hallótávolságon kívül megállt. Leült egy száraz helyre, és az órájára nézett.

Fantasztikus. Ennyit a ma esti házi feladatról. Kénytelen egy pasira vigyázni, aki szívből gyűlöli.

De miért? – kérdezte magában gúnyosan Claire. Miért teszi ezt? Mint Aisha is mondta, nem éppen Jeanne d'Arc.

Mert nem akarja, hogy baja essék.

És miért izgatja, hogy mi lesz Jake-vel? Mert bűntudata van? Mert úgy érzi, tartozik neki?

Mert kezdi megszeretni?

Vagy ez mind együtt?

Jake nekifogott a harmadik sörnek, Claire pedig elnyúlt a betonon, és felnézett a tiszta, csillagos égre, és vihart kívánt, vagy bármilyen más egyértelmű, könnyű választ.

– Biceg az asztal – reklamált Aisha. – Szólj majd a szüleidnek!

Zoey a papírszalvétájával törölte fel a Pepsit, amit Aisha kilötyögtetett.

– Nem az asztallal van a baj – mondta. – A kővel kirakott járdával. Egyetlenek a kövek.

– Ó! – nézett le Aisha az asztal alá.

– Különben is miért panaszkodsz? Az üdítő ingyen van, mivel a tulaj jó barátnője vagy!

Passmore-ék étterme előtt a járdán ültek, a három kitett asztal egyikénél. A másik két asztalnál senki sem ült. Nem volt nagy forgalom, a szülei már pár órája hazamentek, a konyhát Christopher Shupe-ra bízták, az étterem és a bár felügyeletét pedig Zoey-ra. Az egyetlen vendég egy pár volt, akik annyira törzsvendégnek számítottak, hogy maguk tölthették ki a sört, és nyilvántarthaták, mennyivel tartoznak. Az étteremből kihallatszott a CNN, a tévéből.

– Ki panaszkodik? – kérdezte Aisha. – Mindig szívesen megtakarítok ötven centet.

– Mennyit? – kérdezett vissza Zoey. – És szerinted melyik világegyetemben kerül ennyibe? Az üdítőért egy dollár 25-öt kérünk, és egy dollár hetvenötöt a turistaszézonban.

– Akkor gondolom, extra hálásnak kell lennem – jegyezte meg Aisha.

– Hohó, ki van itt?

Zoey felnézett, és látta, hogy Christopher lép ki az ajtón fehér szakácskabátban és a sortjára vett pecsétes kötényben.

– Chatham Island szépsége, világklasszisa és bája – folytatta a fiú. – Ja, és te is itt vagy, Aisha.

Aisha kihalászott egy jégkockát a Pepsijéből, és hozzávágta. Christopher könnyedén elugrott előle, és futó csókot nyomott a lány szájára.

– Hol van Lucas? – kérdezte Zoey-t.

– Még nem jött be a komp – felelte a lány.

– Jaj, haver – nyögött fel Christopher. – Azt mondd, még nincs hét óra? Ennek az estének sosem lesz vége. Már mindent előkészítettem, kicseréltem a fritőzben az olajat, és felmostam a termet. Ha nem lesz nagyobb a forgalom, az apád kénytelen lesz csökkenteni a munkaidőmet.

– Ősszel mindig ilyen – nyugtatta meg Zoey. – De amint beáll a hideg, nő a forgalom, mert az emberek nem akarnak átmenni a szárazföldre.

– Christopher még nem esett át a maine-i tél örömein – vigyorgott Zoey-ra Aisha.

– Azám! Nem ártana beszerezned egy hosszú nadrágot. Elég hűvös szokott lenni. – Zoey látta a hullámtörő mögül kibukkanó komp erős jelzőfényeit, ahogy a kikötőben horgonyzó vitorlások árbocai között meg-megcsillannak. – Már itt is van – kiáltott fel. A nyakát nyújtogatta, mert azt remélte, hamar megpillantja Lucast, de a fiú csak pár perccel később jelent meg, amikor a komp már kikötött.

Átvágott a fényesen megvilágított téren, és elindult az utcájukon a házuk felé. Nem sejtette, hogy Zoey lent várja.

– Idehívjam? – kérdezte Christopher.

– Légyszi – kérte Zoey. – Utánamennék, de nem hagyhatom el a pénztárgép közvetlen közelét.

Christopher elfutott, és gyorsan utolérte Lucast. Kényelmes tempóban jöttek vissza.

Christopher volt a magasabb – pár hüvelykkel – és a teste sebb, pár kilóval. Ruganyos, nyugtalan energia hajtotta, mint egy nagyra nőtt kiskutyát, aki folyton kerget valamit. Úgy tűnt, mintha mindig mindent és mindenkit szemügyre venne, mint egy komoly vásárló, aki sietve felméri a terepet, elemez, beáraz, és azon tűnődik, mennyit tud elvinni. Zoey belátta, miért tetszik Aishának: határtalan önbizalom, intelligencia és humorérzék jellemezte.

Lucas megfontoltabban lépkedett, okosan beosztotta az energiáját. A világot válogatosabban vette szemügyre. A tekintete bejárta, ami elé tárult, szemlélődött, elutasított, aztán jöhetett a következő tárgy. És mindig azt sugallta, hogy fesztelensége csak megjátszott, valójában mindig éber és figyelmes. Gyakran látszott komolynak, mintha fontos dolgokon járna az esze, amikről csak ő tud. A mosolya, ha ritkán felvillant, lassan, bánatosan jelent meg a szája sarkában, amitől – legalábbis Zoey szemében – ellenállhatatlannak tűnt.

– Chatham Island férfias szépsége, stílusa és izomereje – mondta Aisha, amint hallótávolságon belül értek. – Ja, és látom, te is visszajöttél, Christopher.

Christopher nevetett, és megfenyegette az ujjával.

– Képzeld csak, Zoey, mi történt! – újságolta Lucas. – Szabad vagyok! A nevelőtisztem azt mondta, kézenfekvő, hogy megsemmisítik az ítéletemet, így nem akarja, hogy továbbra is raboljam az idejét.

– Jaj, de jó! – kiáltott fel boldogan Zoey, azzal felugrott, és átölelte Lucast.

– Megsemmisítik – ízlelgette Christopher a szót. – Remekül hangzik. Igyekszem majd használni. Semmisíts meg!

Lucas szájon csókolta Zoey-t, amibe a lány egészen beleborzongott; ez az izgalom semmit sem csökkent az együtt töltött hetek alatt. Néhány másodperc múlva elhúzódott, és a fejével Aisha meg Christopher felé vágott.

- Takarjuk el a szemünket? – érdeklődött Aisha.
- Szerintem helyes pár – gúnyolódott Christopher. – Mindketten olyan édesek!
- Pofa be, Christopher – szólt rá békésen Lucas, aztán lehunyta a szemét, és ismét megcsókolta Zoey-t.
- Tudjátok – töprengett fennhangon Aisha –, ti ketten olyan szépek vagytok együtt. És nemsokára itt a szalagavató meg minden, hogy szerintem sima ügy, hogy ti lesztek a szalagavató bálkirálya és -királynője. Jelképnek sem akármilyen: Lucas ezzel igazán visszatérne a közösség kebelébe. Csak pár tucat szavazatot kellene összeszednetek.
- Kizárt, hogy versenybe szállhatnék – húzódott el Zoey Lucastól. – Emlékszel, amikor a diáktanácsba jelentkeztem, és negyedik lettem Beavis mögött?
- De lekörözted Buttheadet – emlékeztette bátorítóan Aisha.
- El ne felejtsem az egyetemi jelentkezési lapjaimra rávezetni – nevetett Zoey. – Egyébként sem tartozom azok közé, akik szeretik, ha többször is sárba tapossák őket.
- Ugyan már – mondta Aisha. – Rajzfilmes idiótákat nem jelölhetnek bálkirálynak és bálkirálynőnek, ezért komoly esélyed van.
- Bocs – vágott közbe határozottan Lucas –, de nem leszek semmilyen király vagy királynő.
- Á, ne szerénykedj – ugratta Christopher. – Tudom, hogy vágysz rá! A hatalom és a dicsőség...
- Aha – hagyta rá Lucas –, akkor figyelj az időjárás-jelentést, és amint jelentik, hogy piros hó esett, máris szívesen jelentkezem a bálkirályságért folyó versenyre.

Zoey szobájában Lucas a manzárdablakhoz hajolt, és az idézetek falát olvasta, ahova Zoey sárga Post-it-eken ragasztotta ki az aranyköpéseket.

- Van valami új és mélyenszántó? – kérdezte könnyedén.

Zoey kicsit zavartan mosolyodott el. Jake-et, amikor még együtt jártak, sosem érdekelték különösebben a velős idézetei. És a barátai is csak legyintettek rá, mint Zoey egyik bogarára.

Lucas átfutotta a Post-it-et:

*A világ komédia a gondolkodóknak,
de tragédia az érzőknek.*

– És te melyik vagy? – hátrált egy lépést.

Zoey a hajába túrt, azután vállat vont. – Ezt próbálok kideríteni.

Lucas átölelte a derekát, és magához húzta, majd könnyedén megcsókolta. – Ezt most érezted vagy gondoltad?

– Ezt? – kérdezett vissza Zoey. – Gondoltam.

Lucas újból megcsókolta, de ezúttal hosszabban, szenvedélyesebben, míg Zoey le nem hunyta a szemét, és a nyakát átka-rolva magához nem húzta.

– Éreztem – suttogta elfúló hangon Zoey.

– Akkor ez tragikus csók volt?

– Mindenesetre komikus nem volt – figyelmeztette Zoey.

Lucas kételkedve nézett rá.

– És milyen lenne egy komikus csók?

Zoey ismét magához húzta, az ajkát az övére szorította, és hirtelen hangosat, gúnyosat cuppantott.

Lucas elugrott, és nevetve dörgölte a száját.

– Ilyen lenne egy komikus csók – jelentette ki Zoey, aztán hagyta, hogy Lucas az ágyra húzza. Egymás mellett feküdtek az ágytakarón.

– Az efféle ostoba viccre inkább Ninától számítanék – mondta Lucas. – Amennyiben a fiúkat szeretné.

Zoey az oldalára fordult.

– Hogy érted ezt? Nina szereti a pasikat.

Lucas vállat vont.

– Tudod, hogy értem. Nina nemigen jár senkivel. Már akkor sem izgatták a fiúk, amikor lecsuktak.

– Hát az biztos, hogy nem leszbi – vette a védelmébe Zoey.
– Már ha erre gondolsz. Nem mintha számítana, ha az. Nekem legalábbis nem számít. Egyébként akkoriban még csak tizen-négy volt. Sok lány még nem randizik abban a korban.

– És azóta randizik?

Zoey kiült az ágy szélére.

– Talán egyszer-kétszer randizott – ismerte el feszengve.

– Nagyon csinos lány – mondta Lucas elgondolkodva. – Én persze nem néztem rá olyan szemmel, de amikor elvitte Benjamins Portlandbe a hangversenyre, és szépen kiöltözött, egész meglepődtem.

– Szerintem Nina nem tartja magát vonzónak – felelte Zoey.
– Mindig azt hajtogatja, hogy Claire használta fel a családi mell- és szépségkvótát. Azt hiszem, csak kisebbségi komplexusa van.

– Lefogadom, hogy sok srác járna Ninával, ha esélyt adna rá. De tudod, milyen. Olyan baszogatós.

– Baszogatós? – ismételte meg undorral a szót Zoey. – És ez mégis mit jelent?

– Semmit – felelte ártatlanul Lucas. – Csak egy pasi, akinek megfordul a fejében, hogy elhívja valahova, esetleg attól tart, hogy Nina lelövi.

– Lehet, hogy meg is tenné. – Nina szerelmi életének a hiánya olyan téma volt, amit Zoey ösztönösen került. Aisha egyszer kérdezte róla, és Zoey rögtön leszerelte. – Nem szeretek mások magánéletében kutakodni.

– Te vagy a legjobb barátnője – emlékeztette Lucas. – Ő nem kutakodik a tiédben?

Zoey érezte, hogy elvigyorodik.

– Mi az? – kérdezte Lucas.

– Semmi – felelte Zoey, de a vigyor egyre szélesebb lett.
– Oké, igazad van. Tényleg kíváncsiskodik. Kérdezett rólad, Jake-vel összevetve.

Lucas hirtelen bizalmatlanná válva ült fel.

– Hogy érted, hogy én kontra Jake?

– Személyes dolgokat kérdezett.

– Mint például?

– Ó... hát tudod – ugratta Zoey.

– Nem én – felelte a fiú olyan komolyan, hogy Zoey felnevetett. – Mint például?

– Hát... tudod..., szóval, hogy Jake-vel összevetve hogy csókolsz.

– Hogy lehet ilyesmit összehasonlítani?

– Nina is ezt kérdezte.

Lucas gyilkos tekintetet vetett rá.

– Elárulod, hogy mit kérdezett?

– Magánbeszélgetés volt – felelte Zoey.

– De engem érintett – válaszolta Lucas csaknem elkese-
redetten. – Nem beszélhetsz ki a barátnőiddel, nem beszél-
hetsz... ilyesmiről!

– Miért nem? Éppen most akartál rávenni, hogy adjam ki
Ninát.

– Az más – legyintett lekezelően Lucas. – Mit mondtál neki?

– Nekik – helyesbített Zoey. – Mit mondtam nekik. Aisha
is jelen volt.

– Hát ez egyre jobb!

– De tényleg, a java túl kínos lenne, hogy megismételjem.
Olyasmiről volt szó, hogy amikor csókolódzunk, te... tudod...,
szóval akkor te mit csinálsz, és én mit csinálok, meg ehhez
hasonló. És aztán arról beszéltünk... á, nem érdekes.

– Aha! Ne feledd, hogy a pasik is dumálnak maguk között
– figyelmeztette Lucas.

– El tudom képzelni – mondta közönyösen Zoey.

Lucas hirtelen odavetődött, és elkapta a derekánál, azután ledobta az ágyra, és csiklandozni kezdte az oldalát.

Zoey visítani kezdett, és szabadulni igyekezett, de Lucas erősebb volt.

– Azt felelted, hogy én vagyok a legjobb? – faggatta Zoey-t.

Zoey levegő után kapkodott.

– Mindjárt bepisilek! – kiáltotta.

– A te ágyad! Azt mondtad, hogy én vagyok a legjobb? – kezdte újra a támadást Lucas.

– Igen, igen, igen! – sikoltotta Zoey.

Lucas rögtön abbahagyta a csiklandozást.

– Akkor rendben van. – Az arca csak centikre volt Zoey-étől.

– És mit mondtál, hogy mit szeretsz legjobban?

– Nem emlékszem! – mondta Zoey. – Vegyük át még egyszer, és igyekszem megjegyezni.

Nina

Egészen más voltam tizenegy éves koromban. Azok, akik most ismernek, valószínűleg rá se ismernének a tizenegy éves énemre.

Akkoriban az izgatott legjobban, hogy megjön-e valaha is a menzeszem. Zoely-nak persze már megjött, mivel egy évvel idősebb nálam, és úgy járt-kelt, mintha KÉSZ NŐ volna. A semmitbe bámult, és sóhajtozott, és amikor megkérdeztem, min sóhajtozik, csak elmosolyodott, és azt felelte: „Jaj, Nina, fiatal vagy még ahhoz, hogy megértsd...” És Claire már háromévesen ilyen volt, szóval...

De miatt a nővé váláson topngstem, az anyám haldoklott. A mai napig bánt, hogy csak magammal voltam elfoglalva, miközben az anyám szenvedett. És tudom, hogy soha, de soha nem jut úgy az eszembe, hogy ne fogna el a sírás, és ne érezném, hogy a halála kitépett belőlem valamit, aminek sosem gyógyul be a helye.

Ezért küldött el az apám Elizabeth nénihez és Mark bácsihoz. Azt mondta, jót tesz majd a környezetváltás meg hasonlók. Azt hiszem, igaz, hogy anyám és én közel álltunk egymáshoz, ahogy Claire és apa is. Nem mintha Claire is nem volna egy roncs. Remélem, soha többé nem látom a nővéremet ilyen feledűtnak. A legborzasztóbb az, amikor az ilyen hívős, érzelemmentes és önmagukon uralkodni tudó típusok hirtelen elvesztik az önkontrolljukat.

Szóval, végül is két hónapig voltam távol.

Nem sokkal a hazatérésem után megjött az első menzeszem. Úgy képzeltem, ez a büntetés azért, ami a nagynéném és a nagybátyjám házában történt. Máskor büntetésnek éreztem azért, mert nem tudtam az anyjamat megmenteni. Abban azonban egészen biztos voltam, hogy büntetés, mert éreztem, hogy ezt érdemlem.

Mint említettem, egészen megváltozva jöttem haza a nagynénémétől és a nagybátyjától. Olyan volt, mintha az igazi énem sosem tért volna haza. Visszatérő álmaim voltak, ugyanazok újra meg újra. Némelyik olyan ismerős volt, hogy meg is számoztam őket: a hármas számú, a négyes számú, és így tovább. Nem voltak kellemes álmok, inkább olyanok, amelyek rányomják a bélyegüket az ember egész napjára.

Az anyám hiányát mindennap érzem.

És hiányzik a régi énem, amilyen azelőtt voltam.

Harmadik fejezet

Benjamin Passmore és Chatham Island többi középiskolása reggelente a hét negyvenes komppal mentek át a szárazföldre, ami öt perccel nyolc után ért be Weymouth-ba, így pontosan huszonöt percük maradt a kikötőből a Mainsail Drive-on felfelé kapaszkodva az iskolába érni. Kapkodás nélkül sikerült mindig beérniük.

Negyedmérföldes távolság volt, és nyolc utcán kellett átkelni. Benjamin lépésekkel mérte ki mindegyik távolságot. Ennyi meg ennyi lépés a Groton sarkától az Independence-ig, ennyi, hogy átérjen a túloldalra, aztán ennyi az Independence-től a Commerce-ig. Mindent összevetve Benjamin több mint harmincsaroknyi távolságot memorizált, amióta évekkal ezelőtt elvesztette a látását, így már magabiztosan közlekedett North Harborban, Chatham Island egyetlen városában, és Weymouth egyes részein. Volt olyan környék, amit úgy ismert, hogy már nem is volt szükség a tudatos számolásra. Az otthonához hasonlóan ismerőssé váltak. Más környéken szinte tudat alatt képes volt számolni.

De ezen a reggelen közbejött valami. Benjamin fülét megütötte egy hátramenetbe kapcsolt nehézjármű éles csipogása.

– A fenébe – káromkodott halkán a bajusza alatt. A Mainsail és az Independence sarkán állt. A dízelmotor robajából és a kipufogógáz olajos bűzéből ítélve a jármű helyzetét éppen magával szemközt ítélte meg.

Benjamin összpontosított, és nemsokára ismerős hangot hallott közeledni a háta mögött. Aisháét. És amint számított is rá, nem sokkal később Zoey-ét.

Nem szerette igénybe venni a húga segítségét, de akadt olyan eset, amikor nem volt más választása.

Amikor tudta, hogy Zoey már elég közel ért, abba az irányba mosolygott, ahol sejtette, és vállat vont.

– Ha nem tévedek, pontosan huszonnégy lépésnyire vagyok egy földmozgató géptől.

– Igen. Úgy látom, talán egy vízcső tört el, vagy valami hasonló – felelte Zoey. – Iszonyú a felfordulás. Szerintem nem lenne jó ötlet itt átkelned. Csövek és sár mindenütt.

– Igazad lehet – értett egyet Benjamin.

– Menjetek csak, gyerekek – mondta Zoey. – Én majd kerülok Benjaminnal.

– Majd én elkísérem – szólalt meg Nina hangja. Felbőgött egy traktor, és Benjamin orrát gázszag csapta meg.

– Szia, Nina – köszönt rá Benjamin. – Nem hallottalak.

– Tudom – mondta Nina. – Szokatlan, nem? Menjetek csak előre, Zoey. Tudod, hogy soha nem sietek a suliba. A látványosságok felé kerülünk.

Benjamin kinyújtotta a bal karját, és érezte, hogy Nina megfogja a könyökét. Nina máskor is vezette már, ismerte a módját.

– Viszlát – köszönt el Benjamin a többiektől.

Nina bal felé indult végig az Independence-en, és átfurakodott Weymouth kora reggeli, nyüzsgő, ingázókkal teli forgalmán.

– Nem kellett volna – szólalt meg Benjamin. – Általában Zoey-ra maradok.

– Tudom, hogy nem szereted megkérni a húgodat – felelte Nina.

– Tényleg? – mosolyodott el Benjamin. – Honnan tudod? Zoey is ezt gondolja?

– Á, dehogy. Egyszerűen csak tudom – válaszolta a lány. – Mindig olyan furcsán viselkedsz, amikor segítséget kell kérned tőle. Zavarba jössz, vagy tudom is én.

Benjamint feszélyezte Nina válasza.

– Nem vagyok zavarban – mondta a kelleténél házsártosabban, ezért szelídebben folytatta. – Csak éppen nem akarom, hogy Zoey rám áldozza az életét, és a vezetőm legyen. A saját életét kell élnie.

– Tudom – mondta Nina.

– Á, szóval ezt is tudod? – kérdezte Benjamin.

– Hát persze. Hiszen ezer éve ismerjük egymást, Benjamin.

– Hm. Csak nem vettem észre, hogy megfigyelsz. Idegesít – vallotta meg Benjamin.

– Szeretsz rejtélyeskedni – jegyezte meg Nina.

– Mi ez? Nina Freud negyedórája? Inkább Zoey-t kellett volna választanom.

– Sarokhoz érünk. Hatodik utca. Itt most át kell mennünk. Jobbra fordulj.

– Oké.

– Piros a lámpa.

– Tudom. Hallom a kocsikat, ahogy elmennek előttünk. Ott pedig... – mutatott balra – a kocsik arra várnak, hogy zöldre váltson a lámpa. Valószínűleg egyedül is elboldogultam volna. Csak egy tér három oldalán kell végigmenni, aztán ismét becsatlakozunk a Mainsailbe, igaz?

Nina felsóhajtott.

– Még szerencse, hogy nem várom meg, hogy hálás légy. Sokáig kellene várnom.

Benjamin elvigyorodott.

– Bocs, kölyök. Hálás vagyok.

– Gyere. Járdaszél. Kérhetek valamit?

– Hogy mondhatnék nemet? Biztos megforgatnál, és hagyád, hogy egyedül bóklásszak a forgalomban.

– Nem szeretem, amikor kölyöknek nevezel. Járdaszél, lépj fel.

Benjamin fellépett a járdára, a cipőorra megakadt egy résben, és pár lépést botorkált, mire sikerült visszanyernie az egyensúlyát.

– Hé, ez izgalmas volt. – Elindult, a botját kis ívben lengette, de az igazi iránymutatást a belékapaszkodó Ninától várta.

– Miért ne hívjalak kölyöknek? Mindig is így szólítottalak.

– Mert már nem vagyok az – fakadt ki hevesen Nina.

– Á! Jó, rendben, ha ezt akarod. Az a baj, hogy az egyetlen kép, amit rólad őrzök az emlékezetemben, akkorról való, amikor tizenkettő voltam, akkor te úgy, mennyi is lehetél, kilenc vagy tíz? Kölyök voltál még. A hajad rövidre volt vágva, hajrá-fot viseltél, és azt hiszem fogszabályzót is.

– Így képzelsz magad elé? Fogszabályzóval és rémes frizurával? Jézusom, de szomorú! – sóhajtott fel Nina. – De a későbbi pattanásaimról legalább lemaradtál, ezért nem mind rossz.

– Fogalmam sincs, most hogy festesz – ismerte el Benjamin.
– Egyébként arról sincs, hogy mások külseje mennyit változott az elmúlt hét évben. – Nevetett, hogy enyhítsen a hangulaton.
– Tudod, fura volt, amikor Claire-rel jártam. Az, akivel csókolódtam, úgy tíz lehetett. Néha elég bizarr volt.

– Nagy szerencséd, hogy mire Claire tíz lett, már majdnem húsznak látszott – mormolta Nina.

– Mindegy. – Benjamins Claire nevének említésekor elfogta a szomorúság, és most küzdött ellene. Nem telt el még sok idő a szakításuk óta. Még nem tette túl magát rajta. És abban sem volt biztos, hogy egyáltalán túl akarja-e magát tenni.

– Mellesleg már évek óta nem vagyok gyerek – folytatta Nina.

– Komolyan? És mégis, mi az a pont, amikor az ember megszűnik gyerek lenni?

– Tizenegy – felelte Nina.

Benjamin úgy érezte, mintha egy csipetnyi keserűség vegyült volna a válaszába.

– Tizenegy? Miért éppen ez?

– Jó kérdés.

Igen, kifejezetten dühösnek vagy sértettnek, vagy hasonló-nak hangzik.

– Helyes, akkor nem hívlak többé kölyöknek. De nehéz nem úgy gondolnom rád, mint egy fogszabályzós kölyökre.

– Már nincs fogszabályzóm.

– Mindjárt gondoltam.

– Fordulj ide. Gyere, zöldet kaptunk, járdaszél, lelépés. Most szép egyenes a fogsorom. Ügyesen eszem a csöves kukoricát.

– Igyekszem frissíteni az emlékezetemben tárolt képet. Fogszabályzó le, egyenes fogsor fel.

– Lépj fel. Hagyjuk a sulit, és szórakozzunk helyette – javasolta váratlanul Nina.

Benjamin felnevetett. – Hát persze, Nina! Nagy mulatság lenne, ha egész nap a könnyökömnél fogva rángatnál.

– Az lenne.

– Édes kölyök vagy.

– Nem vagyok kölyök.

– Jó reggelt kívánok az iskola diákjainak. Íme, a reggeli bejelentések.

Zoey felpillantott az iskolarádió dobozára, aztán Aishára, aki két padsorral arrébb ült. Aisha egy másik lánnyal beszélgetett, így Zoey újból a könyvébe – egy puhafedelű történelmi románcba – mélyedt, amit reményei szerint egy nap majd ő is írni fog. A könyv eredetileg öt centi vastag volt, a színes borítón a hősnő, akinek telt keble majd' szétfeszítette mélyen kivágott ruháját, egy hosszú szőke hajú, félmeztelen férfit szorított magához. Mivel az egész könyvet nehéz lett volna könnyen elrejteni, Zoey kitépett egy harmincoldalas részt, és bedugta a biológiai könyvébe.

– ...nagyra értékelnék minden felvilágosítást, amely arra a személyre vagy személyekre vonatkozik, akik a második

emeleti fiúvéce dugulását okozták... – folytatta monoton hangon az igazgató, Mr. Hardcastle.

Zoey zajt hallott maga mellett, és amikor felpillantott, Claire éppen a saját padjából a mögötte levő üres helyre surrant. Zoey azonnal becsapta a könyvét.

– Késő, Zoey – súgta előre a válla felett Claire. – Tudom, hogy egy történelmi-romantikus regényt olvasol.

– Nem én – hazudta gépiesen Zoey.

– Pocsékul hazudsz – jegyezte meg undorral Claire. – Nem kéne próbálkoznod, csak ha hajlandó vagy előtte kicsit gyakorolni.

– ...Más téma: átvizsgáltuk az iskola irányvonalát, kikértük az iskolatanács véleményét is, és az iskola hivatalos álláspontja továbbra is az marad, hogy egyetlen diák sem dohányozhat az iskola területén. És ez vonatkozik, ismétlem, vonatkozik a meg nem gyújtott cigarettára is. Remélem, ezzel sikerül véget vetni...

Zoey elvigyorodott. Úgy látszik, Nina megint vesztett egy fordulót. Hallotta, hogy Claire felsóhajt.

– Nem lehet elválni a testvérünktől? – motyogta maga elé.

– Nina igazán eredeti – mondta Zoey. – Büszke lehetnél rá.

– Nina csak különc, Zoey. És szégyellhetnéd magad, hogy ilyen ócska könyveket olvasol. Mit gondolna rólad Miss Rafanelli, ha tudná, hogy ilyesmit olvasol? Valószínűleg csaló-dást okoznál neki. Ha belegondolok, milyen nagy véleménnyel van rólad, szörnyű nagyot csalódná benned. A szíve szakadna meg, hogy a legjobb diákja lovagok által megbecstelenített szüzekről meg hasonlókról szóló történetekkel mérgezi magát. Csak azt remélem, sosem jön rá az igazságra.

Zoey fél fordulót tett, és hátranézett. Claire gondosan őrizte az ártatlanság látszatát, ami biztos jele volt annak, hogy valamiben sántikál.

– Ó! – Zoey előtt kezdett a helyzet megvilágosodni. – Te zsarolsz engem!

– Aha – felelte Claire.

– Mit akarsz?

– Szeretném elkérni az angolóra témájához írt jegyzeteidet. Nem jutottam hozzá az olvasáshoz.

– Nem írtad meg a leckédet, és most az enyémet akarod kölcsönkérni? – bámult rá hitetlenkedve Zoey Claire-re. – De mit izgat? Jóval több sem ingatja meg az ötösödet.

Claire zavartnak tűnt.

– Oké, igazad van. De Jake sem írt leckét. És angolból elég rosszul áll.

– Azt akarod, hogy adjam oda neked a leckémet, hogy aztán Jake-nek adhasd?

– Tudom, elég mókásan hangzik, nem?

Zoey ismét előfordult. El tudta képzelni, miért nem írt leckét Claire és Jake. Bár ez már nem rá tartozik. Jake-vel szakítottak, akkor meg mit izgatja, ha Claire és Jake tapizással töltötték az estét?

Vagy bármi mással.

A lehetőség komor ráncokat varázsolt a homlokára. Kétkedett benne, hogy Claire azt csinálta Jake-vel, bár ez sem rá tartozott. Ismét hátrapillantott.

– Szóval adjam oda a házi feladatomat, mert te meg Jake... *mit tudom én, mit csináltatok?*

– *Semmit* sem csináltunk – válaszolta Claire. – Az igazság az, hogy azt figyeltem, hogy issza le magát sörrel a hullámtörő végén, és közben azon törtem a fejemet, hogy elég erős vagyok-e ahhoz, hogy kihúzzam a vízből, ha beleesik.

Zoey kételkedve vonta fel a szemöldökét.

– Jake nem iszik.

– Változnak az idők – mondta Claire. – Azt hiszem, nagyon feldúlták a történetek. Valószínűleg csak most az egyszer fordult elő. Majd túljut rajta. Ismered Jake-et.

– Tényleg ismerem, és ezért is olyan nehéz elképzelnem ezt a jelenetet.

– Oké – mondta Claire. – Ha nem hiszel nekem, akkor szenvedélyesen szeretkeztünk hajnalig. Varázslatos volt. Asszonyfőként.

Zoey a bajsza alatt morgott, aztán beletúrt a háromkapcsos füzetébe, és kihúzta a házi feladatot. Hátranyújtotta Claire-nek.

– Óra előtt kérem vissza.

– Rendben.

– De nem tettétek, ugye? – kérdezte Zoey.

– Nem? – kérdezett vissza Claire kacéran.

– Nem – nyugtatta meg magát Zoey.

– ...a bálkirály és a bálkirálynő jelölésének leadási határideje az iskolanap vége. Még egyszer kérek mindenkit, hogy ne adja meg képzelt személyek, zenészek, énekesek, állatok, rajzfilmfigurák vagy elhunytak nevét.

Negyedik fejezet

Claire a lelátó közepe táján letette a doboz diétás kólát az előtte levő deszkára, aztán lecsapta maga mellé a könyveit. Igyekezett úgy kibújni a harisnyanadrágjából, hogy senki se vegye észre. Ha az idő továbbra is ilyen unalmasan napos marad, felszedhet egy kis őszi barnaságot, gondolta.

Gombóccá gyűrte a harisnyáját, és a táskájába tette, aztán hátradőlt, kinyújtotta a lábát, jó pár centivel feljebb húzta a szoknyáját, és lerúgta a cipőjét.

A füves-saras pályán a focicsapat éppen a nyújtógyakorlatokat végezte. Alaktalan egyenruhát viseltek, a sisak mellettük hevert a földön. Jake egy szörnyű macskajajos fejfájás óvatosságával mozgott.

Lehet, hogy még nem vette észre, hogy itt van, de Claire tudta, hogy előbb-utóbb felfigyel majd rá.

Amikor az órák közti szünetben elkapta a folyosón, és átadta Zoey sietősen átírt jegyzeteit, Jake nem sokat mondott. De biztos elolvasta, mert később helyes válaszokat adott az órán a tanárnő kérdéseire. És nem látszott idegesnek, amikor utána röpdolgozatot írtak.

Claire látta, hogy Jake elnyúlik a földön, és a kezével dörgöli a szemét. Claire csak egyszer volt életében tökrészeg: azon az éjszakán, amikor fának hajtott. Azóta nem csábította az alkohol. És ameddig ismeretei terjedtek, Jake sem rajongott soha az italért. Hirtelen érdeklődését a bátyja halálát kísérő események felelevenítése váltotta ki.

– Hé, Claire!

Aisha kapaszkodott fel fürgén a lelátóra, hosszú lábán szinte táncolt.

– Szia, Aisha! Mit keresel itt?

Aisha lezöttyent mellé.

– Ugyanazt, amit te. Úgy teszek, mint egy elmaradott, ostoba tyúk, aki arra pazarolja az idejét, hogy pasikat nézzen, akik peckesen ide-oda mászkálnak, és a macsót játsszák.

Claire akarata ellenére is elmosolyodott. Körülnézett, és a pálya legtávolabbi sarkában megpillantotta Christophert, aki a szedett-vedett futball házi csapatot segített edzeni.

– Innen alig látni.

– Nem akarom, hogy azt képzelje, csak azért jöttem, hogy őt nézzem – bólintott Aisha.

– Ó!

– Így is az eget verdesi az önbizalma.

– Akkor meg minek vagy itt? – kérdezte jogosan Claire.

– Mert vagy húsz különféle állása van, ezért ha munka közben nem látom, akkor egyáltalán nem látom – fakadt ki hirtelen Aisha.

– Ez van, ha az ember olyannal kezd, aki nem jár az iskolába – jegyezte meg Claire, bár nem nagyon érdekelte Aisha gondolja. Jake éppen ekkor nézett felé, habozott, aztán elkapta a tekintetét.

– Ti ketten megint együtt vagytok, vagy még mindig, vagy ki tudja, mi a helyes kifejezés? – kérdezte Aisha, és Jake-re nézett, aki feltette a sisakját, és a csapat többi tagjával beállt a megfelelő alakzatba.

– Én és Jake?

– Nem, te és Tom Cruise. Persze, hogy te és Jake.

Claire vállat vont. Nem szerette, ha a magánéletéről faggatták. Kivált arról a részéről, amit maga sem értett teljesen.

– Nem vagyok benne biztos.

– Csak feltételeztem annak alapján, hogy itt ülsz, és nézed, ahogy edz...

– A lábamat napoztatom – feszengett Claire.

Aisha egy darabig semmit sem szólt, míg végül Claire megfordult, és látta, hogy Aisha elgondolkodva, tűnődő pillantással méregeti.

– Mi az? – kérdezte Claire támadólag.

– Semmi – védekezett Aisha. – Csak arra gondoltam, hogy elég szokatlan helyzet lehet ez számodra.

Claire eltökélte, hogy nem kéri meg Aishát, magyarázza már el, mire gondol, de az eltökéltségét kikezdte a bosszúság.

– Rendben, ki vele, Aisha!

– Mindössze azt akarom mondani, hogy amióta csak ismerlek, mindig a pasik lihegték a nyomodban, és epekedően meregették a szemüket. És nem fordítva történt.

– Soha ne használd velem kapcsolatban az *epekedő* szót!
– vágta oda hidegen Claire.

– Akkor talán a viszonzatlan szót használjam, úgy, mint *viszonzatlan* szerelem? – folytatta Aisha.

– Bosszantani akarsz? – meredt rá dühösen és keményen Claire. – Mert elég ügyesen csinálod.

– Én nem izgatnám magam azon, amit mondok – felelt minden elfogultság nélkül Aisha. – Komolyabb dolgok miatt kéne aggódnod.

– És mi lenne az?

– Például az, hogy itt jön Jake. – Aisha drámaian remegette a szempilláját.

Claire a másik irányba kapta a fejét, és látta, hogy Jake nagy léptekkel felé tart. Ösztönösen a hajához kapta a kezét, és hátravetette a fürtjeit.

– Diszkrétan visszavonulok – közölte Aisha –, de nem *túl* diszkrétan. – Néhány sorral feljebb ment, és kicsit balra telepedett le.

– Mit keresel itt? – kérdezte Jake, amikor hallótávolságon belül ért. Levette a sisakját, és hidegen mérte végig Claire-t.

– Napos a délután – felelte Claire. – Kicsit kiültem a napra. Jake rászzegezte a mutatóujját.

– Nem akarlak itt látni. A csapatban a fiúk még téves következtetésre jutnak.

– És mi lenne az, Jake?

– Nézd, Claire, vége. Te meg én? Vége. Azt hiszed, képes vagyok folytatni veled most, hogy megtudtam az igazságot?

Claire komolyan fontolóra vette a kérdést. – Szerintem azt tehetsz, amit csak akarsz, Jake.

– Miért nem választasz egy másik pasit, Claire? – A csapat felé intett. – Legalább két tucat pasi van, aki boldogan járna veled. Lars az anyját is eladná Szaddám Husszeinek, ha megpróbálkozhatna nálad. Vagy menj vissza Benjaminhoz, nem mintha neki ezt kívánnám, mert Benjamin jó gyerek. De engem felejts el, rendben?

– Nem – felelte Claire.

Jake felszaladt a lelátón, és megállt előtte. Nagy teste eltakarta előle a napot. – Mi ez? Azt hiszed, gondoskodnod kell rólam, kompenzálnod kell azért, mert megölted a bátyámat?

– Nem öltem meg Wade-et – mondta halkán Claire. – Mindhárman részegek voltunk. Bármelyikünk vezethetett volna. Ha nem én ülök ott, akkor Wade vezetett volna. Akkor kit hibáztatnál?

Jake nem fakadt ki úgy, ahogy Claire számított rá, hanem kegyetlenül felkacagott.

– Nem ezt mondtad, amikor mindenki azt hitte, hogy Lucas vezetett! Azt mondtad, hogy megérdemli, hogy két évre javítónevelőbe csukják. És amikor kijött, azt mondtad, hogy ki kellene tiltani a szigetről.

Claire behúzta a nyakát Jake támadása hallatán. A lábát is maga alá húzta, és összekuporodva, a pillantását elfordítva ült.

– Tudom. Tévedtem.

Jake hangosan felnevetett.

– Hát ez a nagyszerű benned, Claire! Azonnal megváltoztattod a véleményedet, ezért mindegy, hogy alakul, neked valahogy mégis mindig igazad van. Amíg meg nem szerzed, amit akarsz.

– Sok mindent tanultam az utóbbi időben, Jake. Talán sokat okosodtam.

– Kényelmes megoldás.

– Akkor hát képmutató vagyok. Hívj, aminek akarsz. Szerelmes vagyok beléd.

Jake egy lépést hátrált meglepetésében.

– Szerelmes? – Egy pillanat szünetet tartott, hogy összeszedje magát, és hitetlen arckifejezést öltön. – Jó ötlet.

– Így igaz – nézett a szemébe Claire.

Jake egy másodpercre megingott. Az arckifejezése ellágyult, aztán mégis megkeményítette magát.

– Még ha az is, nem érdekel.

– Tudom, hogy igen – erősködött Claire.

– Nincs szükségem rád, hogy figyelj, amikor leiszom magam, és nincs szükségem arra, Claire, hogy fedezz, amikor nem készülök az órára. És egyébként sincs rád szükségem – fejezte be Jake, aztán sarkon fordult, és átment a pályán.

– De igen – mondta Claire a fiú távolodó hátának.

Nina a tárolóban talált rá a dobozra, egy légmentesen zárt, szürke, vízhatlan műanyag csőre. Felvitte a szobájába, és letette az ágya végébe.

Ellenőrizte, hogy magára csukta-e az ajtót, aztán keresett egy szál cigarettát, és a szájába dugta. A doboz teteje könnyen lejött, és Nina szeme elé tárult a sok összevissza hányt fénykép. Itt gyűjtötte azokat a képeket, amelyek nem kerültek be a két nagy, bőrkötéses családi fényképalbumba. Azokat a képeket gondosan válogatták ki, de egyikken sem szerepelt az, amire Nina kíváncsi volt.

Kiemelt egy maroknyit, és kiterítette őket az ágyon; némelyik színes, mások nagyon régi, fekete-fehér, szemcsések, cakkozott szélűek voltak. Volt, amelyik nem is fénykép volt, hanem képes levelezőlap olyanokról, akikről csak homályosan tudta, kicsodák, és amelyeket olyan helyekről küldtek, ahol sosem járt.

De a legtöbb képen olyanok voltak, akiket ismert. Többet is talált az apjáról és az anyjáról: a Grand Canyonban kapták le őket, és annyira fiatalok voltak a képeken, hogy cseppet sem menő tiniknek látszottak. Nina átnézte a képeket, külön kis halomba rendezte az anyjáról készületeket, kezdve a gyerekkorával egészen a haláláig. Furcsa, de minél tovább nézte a képeket, annál kevésbé emlékeztették saját elhalványuló emlékeire, és annál inkább emlékeztették valakire, valaki másra. Akit nem egészen tudott hova tenni.

Azokon a képeken, amelyeken az apja egyedül volt, mindig komolynak látszott. Katonai egyenruhában, a háta mögött összefont kézzel, élére vasalt nadrágban, takaros hadnagyi csíkokkal. Vagy öltönyben, vagy még később fehér ingben és nadrágban, fesztelen megjelenést sugallva. Mindig úgy állt ott, mintha akarata ellenére fényképezték volna le. Csak akkor mosolygott és érezte jól magát, ha Nina anyjával együtt vették le. Volt egy kép, amin Nina tekintete különösen sokáig időzött, amelyen a szülei együtt voltak, és köztük két kislány, akik láthatóan egymást püfölték a padlón. Egyikük sem nézett a gyerekekre, egymásra azonban igen: felvont szemöldökkel, egyforma, szeretetteljes derűvel néztek össze, és talán még egy kis büszkeség is keveredett a pillantásukba a lábuknál verekedő két kölyökkel kapcsolatban.

Nina félretette ezt a képet.

De még mindig nem fedezte fel, amit keresett. Kihalászott egy újabb maroknyit: újabb képek Claire-ről, aki olyan komoly

arcot vágott, mint az apjuk, még kisgyerekként is; komoly, töprengő, távolságtartó kisgyerek volt.

– Nem sokat változtál, ugye? – kérdezte, és fanyarul Claire képeére mosolygott. *Már akkor is kint álltál az udvaron, és felbámultál a felhőkre? Lenéztél mindenkit már akkor is, amikor csak hatvan centi magas voltál? Lefogadom, hogy így volt!*

Aztán a kezében tartott képek közül lehullott egy: egy védna, szürke szemű kislányé, fogszabályzóval, ruhában, amiből kilátszott hosszú lába, göbös térde, az egyikén ragtapasz díszelgett. Egy hajtincset csavargatott az ujjá köré. Nina megfordította a képet. *Nina, a tizenegyedik születésnapján* – ez állt rajta tintával.

Hátradőlt a párnájára, és két kézzel tartotta maga elé a fényképet.

– Hát így őrzött meg Benjamin az emlékezetében! – mosolyodott el szomorkásan. – Nem vagy éppen Claudia Schiffer, kölyök – mondta a képnek.

A tizenegyedik születésnapja. Két hónappal az anyja halála előtt. Részt vett rajta az anyja is? Vagy kórházban volt? Nina nem emlékezett.

A fényképen látható kislány szemét vizsgálta. Hetyke, kihívó tekintetet látott.

– Azt hiszed, tied a világ, mi? – suttogta.

Bárcsak az a kislány tudta volna, mi vár rá. Már csak hónapok voltak hátra az anyja haláláig. És azon túl már csak kis idő, míg elküldték hosszabb tartózkodásra a nagynénjéhez és a nagybátyjához.

Az ő érdekében.

– Bárcsak tudta volna, kis Nina – suttogta.

Felkelt, és a szekrényajtájára tett egész alakos tükörhöz sétált. Megállt előtte, és az arcához tartotta a fényképet.

Nina egyszerre nézte a mostani tükörképét és a múlt apró tanújelét.

– Elhagytad a fogszabályzót – kezdte. – Kicsit teltebb letél, amire sosem számítottál. A lábad sem olyan fogpiszkáló vékony, de most már borotválnod kell.

Rájött, hogy a meg nem gyújtott cigaretta még mindig a szája sarkában fityeg.

– És szert tettél néhány rossz szokásra. És persze megszabadultál a Barbie-babáktól, így gondolom, kvittek vagyunk.

Az öt évvel ezelőtti szemébe nézett. Aztán vissza a tükörbeli szemébe. Megállapította, hogy még mindig hetyke, még mindig kihívó. Fanyarul elmosolyodott. Nem sokat változott azóta.

Azután elhalványult, és végleg eltűnt a mosolya.

– Csakhogy most egy kicsit szomorúnak látszol, Nina – mondta.

Az éjjeliszekrénye fiókjába tette a fényképet. Majd, ha legközelebb ismét olyan álma lesz, előveszi, és megnézi.

mind együtt nőttek fel egy apró szigeten.
Att hiszik, mindent tudnak egymásról...
de csak most kezdeneik rájönni az igazságra.
Nina nem árulja el, hogy szerelmes Benbe.

Ben régebben a nővérel,
Claire - vel járt,

és ki tudja, mit
tudna Claire, ha
megtudná. És

ami még ennél
is rosszabb, Nina

szívet összetöri,
ha kiderülne, hogy

Ben nem szereti viszont...

1 599 Ft

ISBN 978 963 9708 94 5

9789639708945

Könyvmolyképző Kiadó